

NOMÉS ANAVA AL BANC SABADELL...

Ludovic Forès Boada

Se'm feia tard, fa més de vint anys, i el temps marcava la meua vida. Eren al voltant de dos quarts de dues del migdia i em dirigia a l'entitat financera (on tenia els meus grans estalvis!): al Banc Sabadell.

Quan provo d'entrar al banc, m'adono que la porta és tancada. Comprovant que no era l'hora que indicava l'adhesiu de la porta, començo a trucar el timbre reclamant que volia entrar. Després d'uns segons que em convidaven a desistir, sento el soroll característic que donava via lliure per entrar a l'entitat. Quina sorpresa! Després d'obrir la porta, veig que no hi ha cua a la caixa. Que estrany (i que bé!); penso: "Encara podré anar a la platja".

Però una pistola, sí, ho heu sentit bé: una pistola davant d'un home desconegut, amb vestit i corbata, impecablement vestit, em va fer adonar que en passava alguna de grossa. Em pensava que no podia ser, que no era veritat: era a Valls i no era cap somni, encara que desitjava que ho fos.

Ràpidament faig el que em diu l'home del vestit i veig tots els que no eren a la cua plantats, darrere meu, d'esquena a la paret. Llavors m'adono del que estava passant: era un atracament a Valls!

Feia un temps havíem viscut l'atracament del Banco Central de Barcelona per la televisió, amb els GEO per les teulades i tots teníem molt presents les imatges de trets i dels hostatges. Estàvem molt sensibilitzats amb el tema: els bancs no eren, ni molt menys, com ara amb mesures de seguretat, i nosaltres tampoc no estàvem acostumats a viure la violència que es veu ara als mitjans de comunicació.

Llavors, però, veig que ja tenen tots els diners dintre de les bosses i ja volen marxar; el malson s'acabava, però...

Quan eren a punt de sortir els dos atracadors (perquè n'hi havia dos), veuen davant de Can Fèlix un guàrdia civil que els dificulta la sortida. Fan mitja volta, i un tal Juan Manzanares Ros (aquest nom no l'oblidaré mai) diu:

—¿Quién ha sido el gracioso que ha avisado a la Guardia Civil?

Després d'una conversa curta entre els dos atracadors, ens demanen la documentació a tots els clients (els professionals del banc estaven asseguts a terra), ja que, abans, al DNI hi figurava la professió i crec que, per aquest motiu, ens la van demanar: per saber qui tenien retingut.

La sol·licitud va anar acompanyada d'una frase:

—Si tienes que pinchar, pincha —el que demanava la documentació portava una navalla.

El temps no corria i l'espera es feia eterna... fins que decideixen deixar sortir els clients de l'entitat. No van tenir la mateixa sort els treballadors del banc, que es van quedar com a ostatges i els van utilitzar com a moneda de canvi (mai millor dit), ja que al tal Manzanares, en veure que estava atrapat, li va sortir la vena solidària, i reclamava millores a les presons i per als seus antics i futurs companys de cel·la.

Després d'unes hores d'espera (tres o quatre), va venir l'alcalde de Valls, Pau Nuet, i el governador civil i van entrar a l'entitat, ja que l'atracador reclamava algú que pogués concedir-li tot el que demanava.

Però, de sobte, es va sentir un tret, i un policia va entrar de forma espectacular i va trobar el governador civil ferit; llavors es van succeir una sèrie de corredisses i moviments de la policia que van acabar amb la detenció del Juan. A l'altre atracador

La curiositat podia més que la prudència i molta gent es va anar aplegant al carrer. (Foto:AMV)

ja l'havien reduït quan van sortir els hostatges, ja que es volia fer passar per un d'ells, però la gent el va delatar ràpidament.

Tot el poble de Valls esperava el segon atracador fora l'entitat, ja que, a mesura que anaven passant les hores, tothom anava seguint per la televisió o per la ràdio l'esdeveniment del nostre poble, encara que fos un fet desafortunat.

La curiositat podia més que la prudència i molta gent es va anar aplegant al voltant de la cruïlla de la muralla del Castell amb el carrer de Jaume Huguet.

En el moment que va sortir el segon atracador, el poble de Valls, que en aquell moment ja quasi estava representat per algú de cada casa, va començar a cridar i a increpar-lo de tal manera que, gràcies a la policia, es va salvar del linxament popular que potser es mereixia.

El governador civil va recuperar-se de les ferides i tot va tornar a la normalitat al cap de pocs dies. Però, aquell dia, Valls va ser el centre de tots els informatius, tant de ràdio com de televisió, encara que per una mala notícia.

Crec que molta gent recorda aquest fet tan sols com una curiositat, però els que el vàrem viure en primera persona com jo sempre tindrem aquell recel al moment d'entrar en un banc.